

Arrest

nr. 313 130 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. DELVAUX**
 Stationsstraat 10 A
 3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Blijkens het verzoekschrift verklaart de verzoeker de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 juli 2004.

De verzoeker komt volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 22 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op diezelfde dag om internationale bescherming.

Voor de verzoeker wordt, gelet op diens minderjarigheid, tot op 12 juli 2022 een voogd aangesteld.

Op 4 mei 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 mei 2023 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Zerani gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent analfabeet en ging vijf jaar naar de madrassa. Verder liet u de geiten uit en hielp u uw vader met reparaties in zijn hersteldienst voor fietsen en motoren. De shop was gelegen tussen Zerani en Quz Qalay.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. Uw vader opende een hersteldienst voor fietsen en motoren één jaar en zes maanden voor uw vertrek. In uw dorp en omstreken was dit de enige aanwezige reparatiedienst. De laatste zes maanden voor uw vertrek hielp u uw vader in de shop. U voerde regelmatig herstellingen uit aan motoren van het nationale leger en van de politie die in de omliggende dorpen patrouilleerden. De taliban kwam eveneens regelmatig zelf onder dwang herstellingen aan hun voertuigen vragen, waarvoor ze jullie niet betaalden. Ze kwamen dan in de nacht naar uw huis en namen u en uw vader geblinddoekt mee naar de shop om de reparaties uit te voeren. Drie maanden voor uw vertrek dwong de taliban u en uw vader om geen herstellingen meer aan de fietsen en motoren van de overheid uit te voeren. Ze bezochten de shop vijf keer, vroegen jullie herhaaldelijk de samenwerking stop te zetten en deelden daarbij slagen uit. Tijdens deze periode lieten de taliban ook drie dreigbrieven achter in de shop. Uw vader gaf niet toe aan de dwang en bleef herstellingen voor de overheid uitvoeren. Uw vader vertelde u nooit wat er in de brieven stond. Vier dagen voor uw vertrek plaatsten de taliban een bom in de shop die ze in de nacht tot ontploffing brachten. U hoorde de ontploffing tot bij uw thuis en zag veel rook. Hierop is uw vader uit huis vertrokken zonder iets te communiceren of mee te nemen. Nadien heeft u noch uw familie nog iets van hem vernomen. U bent naar uw oom gegaan die gestart is met het regelen van uw vlucht. Drie dagen na de ontploffing ben u uit Afghanistan vertrokken.

U hebt Afghanistan twee maanden na de machtsovername (komt overeen met oktober 2021) verlaten.

U verklaarde acht maanden onderweg te zijn geweest naar België, waar u op 22 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gearresteerd te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gearresteerd te worden door de taliban. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst gaf u bij aankomst andere informatie betreffende uw familiesamenstelling en uw vluchtmotief. Bij aankomst in België zei u dat u twee zussen en drie broers heeft (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling NBMV dd. 22/12/2021, p. 2). Ten tijde van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer dat u drie broers en drie zussen heeft, hetgeen u ook bij het CGVS beweert (CGVS, p. 5). Gevraagd naar een uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat u steeds gezegd heeft dat u drie broers en drie zussen heeft (CGVS, p. 6), wat geenszins kan overtuigen.

Uit informatie van uw verzoek om internationale bescherming van 2 december 2021 in Oostenrijk blijkt bovendien nog iets anders, namelijk dat u vier broers en vijf zussen zou hebben. Verder gaf u daar ook aan dat u een oudere broer heeft die in het Verenigd Koninkrijk (VK) woont, genaamd Q. (zie informatiedocument

Oostenrijk dd. 01/03/2022, p. 2). Daarenboven gaf u in Oostenrijk ook een andere naam en leeftijd op, namelijk L. K., geboren op 1 januari 2005. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat u de tolk op dit interview niet goed kon begrijpen en dat het interview in een enorme haast werd afgenomen (CGVS, p. 4). Verder houdt u vol dat u nooit verklaarde dat u een broer, Q., hebt die in het VK woont (CGVS, p. 6). Het CGVS ziet echter niet in waarom zoiets in het verslag van de Oostenrijkse autoriteiten zou staan indien u niet vermeld heeft. Bijkomend geeft u verschillende informatie weer betreffende uw vluchtrelaas. Bij aankomst beweerde u nog dat u werd gerekruteerd door de taliban tijdens het volgen van religieuze lessen (Fiche NBMV, p. 3). Nadien kwam u op de DVZ met een volledig ander verhaal, namelijk dat u en uw vader een hersteldienst voor fietsen hadden en dat jullie herhaaldelijk werden geslagen en gedwongen om de samenwerking met de politie stop te zetten (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd op het CGVS, geeft u aan dat u het eerder al wilde zeggen, maar dat u hier de kans niet toe kreeg (CGVS, p. 20). De betrokkenheid van u en uw eigen familie in een conflict met de taliban in jullie eigen shop is bij de DVZ alsook op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een centraal punt in uw verklaringen, waardoor zou kunnen worden verwacht dat u zoiets al van bij het begin ter sprake bracht. De vaststelling dat u dat niet heeft gedaan is eerder opvallend.

Verder bent u tegenstrijdig omtrent uw vertrekdatum, reisduur en de regeling van uw reis. Op uw interview bij aankomst op 22 december 2021 gaf u aan dat u Afghanistan vier maanden eerder verliet, hetgeen zou willen zeggen dat u in augustus 2021 vertrok. U verklaarde bovendien dat uw vader zelf de bestemming België gekozen had (fiche NBMV, p. 3). Echter, nadien beweerde u op de DVZ dat u in april 2021 vertrok en na een reis van acht maanden in België aankwam (DVZ verklaringen, vraag 34, p. 12). Hier verklaarde u dat uw oom W. de reis geregeld heeft samen met de smokkelaar (DVZ verklaringen, vraag 33, p. 11). Met uw vader had u toen reeds sinds de ontploffing van de bom in de shop geen contact meer (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5), hoewel u eerder nog beweerde dat hij uw reis geregeld zou hebben. Op het CGVS past u uw verklaringen over de reisweg wederom aan. U beweert dat u twee maanden na de machtsovername vertrok uit Afghanistan (komt overeen met oktober 2021), vervolgens zou u acht maanden gereisd hebben vooraleer u in België aankwam (CGVS, p. 4-5).

De chronologie die u op het CGVS aangeeft, houdt geen steek gezien u een maand later, op 2 december 2021, reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk en vervolgens opnieuw een verzoek in België indiende op 22 december 2021. Tussen uw vertrek en aankomst zitten in dat geval maar twee maanden en geen acht, zoals u beweert. Gevraagd naar een uitleg voor deze inconsistentie, verklaart u dat u bij aankomst niet goed op de hoogte was van de tijdsperiode. U kwam naar eigen zeggen pas nadien tot de vaststelling dat uw reis acht maanden had geduurd. Gewezen op het feit dat uw uitleg geen steek houdt, vraagt u zich af of uw verklaringen wel correct vertaald en genoteerd werden op de documenten, gezien u dit niet hebt kunnen controleren (CGVS, p. 5). Het spreekt voor zich dat die uitleg de inconsistenties kan verklaren noch rechtzetten. Er wordt vastgesteld dat u geen duidelijk zicht biedt op uw vertrekdatum en evenmin op de duur van uw reis hetgeen het onderzoek van uw verklaringen bemoeilijkt.

Ook uw verklaringen over de ondergane feiten doen verbazen. Zo zouden de taliban u en uw vader reeds lange tijd lastigvallen omwille van uw samenwerking met de overheid. De taliban kwamen jullie tot tien maal toe in de nacht thuis halen om hun motoren onbetaald te laten repareren (CGVS, p. 11). Vijf maal hebben zij jullie rechtstreeks in de shop bezocht en geslagen (CGVS, p. 14). Het tweede bezoek vond vroeg in de ochtend plaats, het eerste, vierde en vijfde bezoek bij de val van de avond, het derde bezoek vond zelfs op de middag plaats (CGVS, p. 14). U spreekt zichzelf wel tegen, gezien u eerder nog aangaf dat de taliban enkel 's nachts in uw dorp aanwezig waren, gezien zij door de dag omwille van de overheidsaanwezigheid, te bang waren om langs te komen (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, past u uw eerdere verklaringen aan en beweert u plots dat de taliban toch nog op andere momenten konden passeren (CGVS, p. 16). Het is volstrekt onduidelijk om welke reden de taliban u dan in de nacht thuis kwamen halen om u mee te brengen naar de shop voor reparaties, wanneer zij andere keren wel gewoon in de ochtend, avond, of zelfs pal op de middag in de shop konden passeren. Daarenboven zou de taliban tijdens alle vijf bezoeken precies hetzelfde gezegd hebben, namelijk dat jullie moesten stoppen met herstellingen voor de overheid. Uw vader weigerde dit steeds, waarop ze jullie sloegen voordat ze de winkel verlieten (CGVS, p. 14, 15, 16). Verder ontving uw vader ook nog drie brieven om hem verder te waarschuwen (CGVS p. 11). U kan van geen elke brief nog maar bij benadering zeggen wat er in zou staan (CGVS, p. 16). U beweert namelijk dat u niet kan lezen, dat uw vader de brieven zelf bijhield en dat hij de inhoud ervan niet met uw besprak. U zou wel herhaaldelijk naar de inhoud gevraagd hebben, maar uw vader wilde uw betrokkenheid hierin koste wat het kost vermijden (CGVS, p. 16 – 17). Dat de taliban vijf keer zou langskomen om jullie steeds op exact dezelfde aan te spreken over jullie samenwerking met de overheid, is volstrekt onlogisch. Daarbij zouden ze tussendoor ook nog drie maal een dreigbrief zijn komen afgeven wat dan weer volledig contrasteert met de directe en fysieke aanpak van de vijf bezoeken in de shop. Het is weinig aannemelijk dat dergelijke terreurbeweging zich op die manier zou organiseren. Dit zou immers aantonen dat de taliban het gedrag van ongehoorzame mensen die hardnekkig vasthouden aan hun samenwerking met de overheid niet ernstig neemt, hetgeen contrasteert met uw algehele verklaringen hierover. Dat u daarnaast zo weinig interesse toont in de inhoud van de brieven,

ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Bijgevolg kunnen uw verklaringen over dit punt niet overtuigen.

In het geval de taliban u en uw vader wilden straffen of de samenwerking met de overheid wilden boycotten, is het vervolgens vreemd dat de taliban de shop 's nachts, zonder aanwezigen, zou opblazen. Volgens u vroegen zij ongeveer tien keer zelf naar herstellingen aan eigen vervoersmiddelen (CGVS, p. 11). Door jullie hersteldienst op te blazen schoot de taliban nochtans figuurlijk in hun eigen voeten. Uw vader had namelijk de enige hersteldienst in omstreken, aldus u, waardoor ze dan nergens in Zerani of in omliggende dorpen meer terecht konden voor reparaties (CGVS, p. 12; 18). Geconfronteerd met dit feit beweert u dat de taliban gemakkelijk naar andere districten konden gaan om hun motoren daar te laten maken (CGVS, p. 19). Als de taliban gemakkelijk naar andere hersteldiensten konden gaan, lijkt het toch zeer vreemd dat ze de winkel van uw vader dermate viseerden. Indien de taliban de overheid wilden targetten en u en uw vader wilden straffen voor de samenwerking, zou het in ieder geval logischer zijn dat ze de shop tot ontploffing zouden brengen wanneer jullie herstellingen voor de overheid uitvoerden, of wanneer overheidsmedewerkers de shop bezochten. Uw verklaringen doen alleszins vermoeden dat de overheidsbezoeken schering en inslag waren en dat er wellicht dorpsgenoten, die de taliban gunstig gezind waren, die bezoeken rapporteerden (CGVS, p. 13). De door u weergegeven onlogische redenering doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw vaders reactie op de bedreigingen en bezoeken contrasteert tevens met zijn reactie na vernieling van de shop. Uw vader hechtte na de bezoeken en brieven bijzonder weinig belang aan de bedreigingen en bleef koste wat het kost vasthouden aan de uitvoering van herstellingen aan motoren van de overheid (CGVS, p. 16). Dit terwijl de taliban zijn eigen zoon meermaals in elkaar sloegen terwijl ze hem in bedwang hielden (CGVS, p. 18). Dat hij niet toegeeft aan de druk van de taliban om te stoppen met zijn herstellingen voor de overheid is geenszins onmogelijk, maar dat hij zichzelf en zijn zoon blijvend zonder gevolg laat blootstellen aan de gevaren is toch een weinig plausibel punt in uw verklaringen. Die houding van uw vader contrasteert ook met zijn plotse verdwijning na de ontploffing van de shop. U geeft namelijk aan dat uw vader na de ontploffing van de bom onmiddellijk verdween. Uw vader vertrok zonder iets mee te nemen en zonder iemand van de familie te informeren, aldus u. Na zijn vertrek heeft niemand tot op heden nog iets van hem vernomen. U heeft een vermoeden dat hij vertrok omdat hij niet wou dat zijn familie iets zou overkomen (CGVS, p. 19). Dat is volgens u ook de reden dat hij de inhoud van de brieven nooit besprak (CGVS, p. 18). Het blijft dan wel vreemd dat hij de eerdere geweldplegingen op u meermaals liet passeren om vervolgens zijn familie zonder waarschuwing achter te laten met de bedoeling jullie te beschermen. Gezien uw verklaringen over de vervolgingsfeiten reeds niet geloofwaardig zijn, kan er ook aan dit element geen geloof gehecht worden. Bovendien weet u niet waar uw vader naartoe zou kunnen gegaan zijn (CGVS, p. 5). Dat u niet op de minste manier op de hoogte bent van de verblijfplaats van uw vader, doet verder afbreuk aan uw verklaringen. Bovendien heeft de taliban na het vertrek van u en uw vader uw familie niet meer lastig gevallen (CGVS, p. 20). Mocht de taliban uw familie werkelijk viseren, dan zou toch kunnen worden verwacht dat zij naar u en uw vader op zoek zouden gaan. De vaststelling dat dit geenszins gebeurde, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Verder dient opgemerkt dat u geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van de door u voorgehouden identiteit, herkomst of feiten. Geconfronteerd met dit gebrek aan bewijs geeft u aan dat uw sociaal assistente geen tijd voor u had om de documenten af te drukken. Tijdens het onderhoud wordt u gewezen op het belang van documenten en geeft u aan dat u dit nadien nog zal bezorgen (CGVS, p. 3). Desalniettemin heeft het CGVS geen dergelijk bewijsmateriaal ontvangen, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas alsook aan toont dat uw medewerking gebrekkig is.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst (<https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>).

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Zerhani, in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u overlegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging en een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 alsook de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en licht dit als volgt toe:

"Repliek verzoeker"

Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij ging hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afghaanse context.

Verzoeker merkt op dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan onder de Taliban. Zijn manier van denken is tijdens de reis en zijn lang verblijf in België veranderd. Verzoeker staat op zijn autonomie. Een dergelijke attitude wordt in Afghanistan niet getolereerd, nu de Taliban een strikte controle uitoefenen op de bevolking (strikte implementatie van de sharia, sociale controle op dagelijks bidden, bezoek aan moskee, naleven van ramadan en dergelijke meer ... strikte kledingsvoorschriften en voorschriften van haartooi ...).

De Raad erkent het risico op vervolging dat jongeren lopen die in de ogen van de Taliban als verwesterd overkomen en kent hen de vluchtelingenstatus toe.

Het CGVS weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De vader van verzoeker had een hersteldienst voor fietsen en motoren. Hij voerde ook herstellingen uit aan motoren van het nationaal leger en van de politie. Verzoeker hielp zijn vader in de zaak. Verzoeker en zijn vader werden door de Taliban eveneens verplicht om te werken aan hun voertuigen. De Taliban eisten dat de vader van verzoeker zijn samenwerking met de overheid zou stopzetten. Deze gaf echter niet toe aan deze dwang. De Taliban pleegden een bomaanslag op de shop van de vader van verzoeker, waarna deze laatste uit het huis is vertrokken en sedertdien vermist is. Hierna is verzoeker zelf Afghanistan ontvlucht.

De problematiek van verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer door de Taliban alsnog vervolgd te worden, ondermeer door het feit dat hij verwesterd is.

Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder.

In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Het CGVS erkent dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en nog steeds verslechtert sedert de machtsovername van de Taliban. Verzoeker riskeert in geval van terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Zijn vader is vermist.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.

Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker vreest foltering of een onmenselijke vernederende behandeling of bestraffing, gezien hij destijds de locatie van een bermbom doorgegeven heeft aan de overheid en aldus een actie van de Taliban heeft gedwarsboord.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel."

De verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, en minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift een stuk gevoegd waarvan hij stelt dat het een kopie is van de taskira van zijn vader. Het stuk is niet vertaald en is opgesteld in een Arabisch/Perzisch schrift.

Op 3 maart 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Ter terechtzitting van 11 maart 2024 legt ook de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij, in het kader van zijn integratie en tewerkstelling, zijn loonfiches voegt van de maanden januari 2023 tot en met februari 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. De ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/6, 49 en 49/2 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van diezelfde wet.

Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigden van internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn.

Voorts voert verzoeker de schending aan van *“de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”* zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke *“uitvoeringsbesluiten”* door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) hij geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht en zij worden in het verzoekschrift ook geciteerd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.5. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Het arrest moet gemotiveerd zijn en aangeven waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Verwijzingen naar deze of gene arresten van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn raadvrouw ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.6.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker, wat zijn vluchtrelaas betreft, niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het louter vormelijk tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen van de verweerder in een ander daglicht.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld als volgt:

“Er dient (...) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gearresteerd te worden door de taliban. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst gaf u bij aankomst andere informatie betreffende uw familiesamenstelling en uw vluchtmotief. Bij aankomst in België zei u dat u twee zussen en drie broers heeft (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling NBMV dd. 22/12/2021, p. 2). Ten tijde van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer dat u drie broers en drie zussen heeft, hetgeen u ook bij het CGVS beweert (CGVS, p. 5). Gevraagd naar een uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat u steeds gezegd heeft dat u drie broers en drie zussen heeft (CGVS, p. 6), wat geenszins kan overtuigen.

Uit informatie van uw verzoek om internationale bescherming van 2 december 2021 in Oostenrijk blijkt bovendien nog iets anders, namelijk dat u vier broers en vijf zussen zou hebben. Verder gaf u daar ook aan dat u een oudere broer heeft die in het Verenigd Koninkrijk (VK) woont, genaamd Q. (zie informatiedocument Oostenrijk dd. 01/03/2022, p. 2). Daarenboven gaf u in Oostenrijk ook een andere naam en leeftijd op, namelijk L. K., geboren op 1 januari 2005. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat u de tolk op dit interview niet goed kon begrijpen en dat het interview in een enorme haast werd afgenomen (CGVS, p. 4). Verder houdt u vol dat u nooit verklaarde dat u een broer, Q., hebt die in het VK woont (CGVS, p. 6). Het CGVS ziet echter niet in waarom zoiets in het verslag van de Oostenrijkse autoriteiten zou staan indien u niet vermeld heeft. Bijkomend geeft u verschillende informatie weer betreffende uw vluchtrelaas. Bij aankomst beweerde u nog dat u werd gerekruteerd door de taliban tijdens het volgen van religieuze lessen (Fiche NBMV, p. 3). Nadien kwam u op de DVZ met een volledig ander verhaal, namelijk dat u en uw vader een hersteldienst voor fietsen hadden en dat jullie herhaaldelijk werden geslagen en gedwongen om de samenwerking met de politie stop te zetten (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd op het CGVS, geeft u aan dat u het eerder al wilde zeggen, maar dat u hier de kans niet toe kreeg (CGVS, p. 20). De betrokkenheid van u en uw eigen familie in een conflict met de taliban in jullie eigen shop is bij de DVZ alsook op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een centraal punt in uw verklaringen, waardoor zou kunnen worden verwacht dat u zoiets al van bij het begin ter sprake bracht. De vaststelling dat u dat niet heeft gedaan is eerder opvallend.

Verder bent u tegenstrijdig omtrent uw vertrekdatum, reisduur en de regeling van uw reis. Op uw interview bij aankomst op 22 december 2021 gaf u aan dat u Afghanistan vier maanden eerder verliet, hetgeen zou willen zeggen dat u in augustus 2021 vertrok. U verklaarde bovendien dat uw vader zelf de bestemming België gekozen had (fiche NBMV, p. 3). Echter, nadien beweerde u op de DVZ dat u in april 2021 vertrok en na een reis van acht maanden in België aankwam (DVZ verklaringen, vraag 34, p. 12). Hier verklaarde u dat uw oom

W. de reis geregeld heeft samen met de smokkelaar (DVZ verklaringen, vraag 33, p. 11). Met uw vader had u toen reeds sinds de ontploffing van de bom in de shop geen contact meer (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5), hoewel u eerder nog beweerde dat hij uw reis geregeld zou hebben. Op het CGVS past u uw verklaringen over de reisweg wederom aan. U beweert dat u twee maanden na de machtsovername vertrok uit Afghanistan (komt overeen met oktober 2021), vervolgens zou u acht maanden gereisd hebben vooraleer u in België aankwam (CGVS, p. 4-5).

De chronologie die u op het CGVS aangeeft, houdt geen steek gezien u een maand later, op 2 december 2021, reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk en vervolgens opnieuw een verzoek in België indiende op 22 december 2021. Tussen uw vertrek en aankomst zitten in dat geval maar twee maanden en geen acht, zoals u beweert. Gevraagd naar een uitleg voor deze inconsistentie, verklaart u dat u bij aankomst niet goed op de hoogte was van de tijdsperiode. U kwam naar eigen zeggen pas nadien tot de vaststelling dat uw reis acht maanden had geduurd. Gewezen op het feit dat uw uitleg geen steek houdt, vraagt u zich af of uw verklaringen wel correct vertaald en genoteerd werden op de documenten, gezien u dit niet hebt kunnen controleren (CGVS, p. 5). Het spreekt voor zich dat die uitleg de inconsistenties kan verklaren noch rechtzetten. Er wordt vastgesteld dat u geen duidelijk zicht biedt op uw vertrekdatum en evenmin op de duur van uw reis hetgeen het onderzoek van uw verklaringen bemoeilijkt.

Ook uw verklaringen over de ondergane feiten doen verbazen. Zo zouden de taliban u en uw vader reeds lange tijd lastigvallen omwille van uw samenwerking met de overheid. De taliban kwamen jullie tot tien maal toe in de nacht thuis halen om hun motoren onbetaald te laten repareren (CGVS, p. 11). Vijf maal hebben zij jullie rechtstreeks in de shop bezocht en geslagen (CGVS, p. 14). Het tweede bezoek vond vroeg in de ochtend plaats, het eerste, vierde en vijfde bezoek bij de val van de avond, het derde bezoek vond zelfs op de middag plaats (CGVS, p. 14). U spreekt zichzelf wel tegen, gezien u eerder nog aangaf dat de taliban enkel 's nachts in uw dorp aanwezig waren, gezien zij door de dag omwille van de overheidsaanwezigheid, te bang waren om langs te komen (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, past u uw eerdere verklaringen aan en beweert u plots dat de taliban toch nog op andere momenten konden passeren (CGVS, p. 16). Het is volstrekt onduidelijk om welke reden de taliban u dan in de nacht thuis kwamen halen om u mee te brengen naar de shop voor reparaties, wanneer zij andere keren wel gewoon in de ochtend, avond, of zelfs pal op de middag in de shop konden passeren. Daarenboven zou de taliban tijdens alle vijf bezoeken precies hetzelfde gezegd hebben, namelijk dat jullie moesten stoppen met herstellingen voor de overheid. Uw vader weigerde dit steeds, waarop ze jullie sloegen voordat ze de winkel verlieten (CGVS, p. 14, 15, 16). Verder ontving uw vader ook nog drie brieven om hem verder te waarschuwen (CGVS p. 11). U kan van geen elke brief nog maar bij benadering zeggen wat er in zou staan (CGVS, p. 16). U beweert namelijk dat u niet kan lezen, dat uw vader de brieven zelf bijhield en dat hij de inhoud ervan niet met uw besprak. U zou wel herhaaldelijk naar de inhoud gevraagd hebben, maar uw vader wilde uw betrokkenheid hierin koste wat het kost vermijden (CGVS, p. 16 – 17). Dat de taliban vijf keer zou langskomen om jullie steeds op exact dezelfde aan te spreken over jullie samenwerking met de overheid, is volstrekt onlogisch. Daarbij zouden ze tussendoor ook nog drie maal een dreigbrief zijn komen afgeven wat dan weer volledig contrasteert met de directe en fysieke aanpak van de vijf bezoeken in de shop. Het is weinig aannemelijk dat dergelijke terreurbeweging zich op die manier zou organiseren. Dit zou immers aantonen dat de taliban het gedrag van ongehoorzame mensen die hardnekkig vasthouden aan hun samenwerking met de overheid niet ernstig neemt, hetgeen contrasteert met uw algehele verklaringen hierover. Dat u daarnaast zo weinig interesse toont in de inhoud van de brieven, ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Bijgevolg kunnen uw verklaringen over dit punt niet overtuigen.

In het geval de taliban u en uw vader wilden straffen of de samenwerking met de overheid wilden boycotten, is het vervolgens vreemd dat de taliban de shop 's nachts, zonder aanwezigen, zou opblazen. Volgens u vroegen zij ongeveer tien keer zelf naar herstellingen aan eigen vervoersmiddelen (CGVS, p. 11). Door jullie hersteldienst op te blazen schoot de taliban nochtans figuurlijk in hun eigen voeten. Uw vader had namelijk de enige hersteldienst in omstreken, aldus u, waardoor ze dan nergens in Zerani of in omliggende dorpen meer terecht konden voor reparaties (CGVS, p. 12; 18). Geconfronteerd met dit feit beweert u dat de taliban gemakkelijk naar andere districten konden gaan om hun motoren daar te laten maken (CGVS, p. 19). Als de taliban gemakkelijk naar andere hersteldiensten konden gaan, lijkt het toch zeer vreemd dat ze de winkel van uw vader dermate viseerden. Indien de taliban de overheid wilden targetten en u en uw vader wilden straffen voor de samenwerking, zou het in ieder geval logischer zijn dat ze de shop tot ontploffing zouden brengen wanneer jullie herstellingen voor de overheid uitvoerden, of wanneer overheidsmedewerkers de shop bezochten. Uw verklaringen doen alleszins vermoeden dat de overheidsbezoeken schering en inslag waren en dat er wellicht dorpsgenoten, die de taliban gunstig gezind waren, die bezoeken rapporteerden (CGVS, p. 13). De door u weergegeven onlogische redenering doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw vaders reactie op de bedreigingen en bezoeken contrasteert tevens met zijn reactie na vernieling van de shop. Uw vader hechtte na de bezoeken en brieven bijzonder weinig belang aan de bedreigingen en bleef

coste wat het kost vasthouden aan de uitvoering van herstellingen aan motoren van de overheid (CGVS, p. 16). Dit terwijl de taliban zijn eigen zoon meermaals in elkaar sloegen terwijl ze hem in bedwang hielden (CGVS, p. 18). Dat hij niet toegeeft aan de druk van de taliban om te stoppen met zijn herstellingen voor de overheid is geenszins onmogelijk, maar dat hij zichzelf en zijn zoon blijvend zonder gevolg laat blootstellen aan de gevaren is toch een weinig plausibel punt in uw verklaringen. Die houding van uw vader contrasteert ook met zijn plotse verdwijning na de ontploffing van de shop. U geeft namelijk aan dat uw vader na de ontploffing van de bom onmiddellijk verdween. Uw vader vertrok zonder iets mee te nemen en zonder iemand van de familie te informeren, aldus u. Na zijn vertrek heeft niemand tot op heden nog iets van hem vernomen. U heeft een vermoeden dat hij vertrok omdat hij niet wou dat zijn familie iets zou overkomen (CGVS, p. 19). Dat is volgens u ook de reden dat hij de inhoud van de brieven nooit besprak (CGVS, p. 18). Het blijft dan wel vreemd dat hij de eerdere geweldplegingen op u meermaals liet passeren om vervolgens zijn familie zonder waarschuwing achter te laten met de bedoeling jullie te beschermen. Gezien uw verklaringen over de vervolgingsfeiten reeds niet geloofwaardig zijn, kan er ook aan dit element geen geloof gehecht worden. Bovendien weet u niet waar uw vader naartoe zou kunnen gegaan zijn (CGVS, p. 5). Dat u niet op de minste manier op de hoogte bent van de verblijfplaats van uw vader, doet verder afbreuk aan uw verklaringen. Bovendien heeft de taliban na het vertrek van u en uw vader uw familie niet meer lastig gevallen (CGVS, p. 20). Mocht de taliban uw familie werkelijk viseren, dan zou toch kunnen worden verwacht dat zij naar u en uw vader op zoek zouden gaan. De vaststelling dat dit geenszins gebeurde, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Verder dient opgemerkt dat u geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van de door u voorgehouden identiteit, herkomst of feiten. Geconfronteerd met dit gebrek aan bewijs geeft u aan dat uw sociaal assistente geen tijd voor u had om de documenten af te drukken. Tijdens het onderhoud wordt u gewezen op het belang van documenten en geeft u aan dat u dit nadien nog zal bezorgen (CGVS, p. 3). Desalniettemin heeft het CGVS geen dergelijk bewijsmateriaal ontvangen, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas alsook aantoon dat uw medewerking gebrekkig is.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend."

De verzoeker herhaalt enkel op beknopte wijze de verklaringen die hij reeds aflegde op het CGVS omtrent de werkzaamheden in de shop van zijn vader en de daaruit volgende problemen met de taliban. Hij onderneemt in voorliggend verzoekschrift echter geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat de verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in wezen te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn relaas, blijft de verzoeker daartoe echter in gebreke.

Dat de verzoeker bij het verzoekschrift een kopie voegt waarvan hij verklaart dat het de taskara van zijn vader is, kan de hierboven weergegeven weigeringsmotieven niet ombuigen. Immers wijst de Raad erop dat het voorgelegde document niet vertaald is en artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) voorschrijft dat bij gebrek van een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is dit document in overweging te nemen. Daarenboven betreft het voorgelegde document ook slechts een kopie hetwelk eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kan worden gemanipuleerd en wijst de Raad erop dat uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landinformatie (administratief dossier, map 6, Landeninformatie, COI Afghanistan: Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021, stuk 2) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Bovendien kan slechts bewijswaarde worden toegekend aan een document wanneer het wordt voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Naast de door de commissaris-generaal op pertinente wijze vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en incoherenties inzake de kernelementen van verzoekers vluchtrelaas, merkt de Raad nog op dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nadrukkelijk stelde dat hij zelf nooit een taskara heeft gehad omdat deze niet werd gemaakt en hij nooit naar het district is gegaan (CGVS, NPO, 4 mei 2023, p. 11) terwijl hij op de DVZ verklaarde dat zijn originele taskara door de Iraanse politie in beslag werd genomen (verklaringen DVZ, 15 juni 2022, p. 10). Daarnaast geeft de verzoeker ook voor het eerst in het verzoekschrift aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest voor foltering of een onmenselijke vernederende behandeling of bestraffing, gezien hij destijds de locatie van een bermbom doorgegeven heeft

aan de overheid en aldus een actie van de Taliban heeft gedwarsboomd. De verzoeker heeft hiervan nooit eerder gewag gemaakt. Zodoende brengt hij, in beroep, voor de derde maal een heel ander vluchtrelaas naar voor. De verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering die hij met niets ondersteunt en die bovendien geheel verschilt van de twee verschillende versies van zijn vluchtrelaas die hij reeds eerder naar voor bracht. Dit alles doet andermaal afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Daar de door de adjunct-commissaris aangehaalde vaststellingen en overwegingen pertinent en terecht zijn en door de verzoeker niet worden betwist, worden zij door de Raad overgenomen. Zij volstaan ruimschoots om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van zijn werk in de hersteldienst voor motoren en fietsen in de shop van zijn vader, alwaar regelmatig motoren werden hersteld van het voormalig Afghaans nationaal leger en politie.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden inzake de erkenning van vluchtelingen die worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

3.3.6.2. In het verzoekschrift en in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert de verzoeker nog aan dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest door de taliban te worden vervolgd omwille van het feit dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de*

facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestrafing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de

periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14*

december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder naliet om de eventuele impact van zijn verblijf in Europa bij een terugkeer alsook de mogelijke negatieve gevolgen, perceptie, vervolging die hij zou moeten vrezen in geval van terugkeer niet werden onderzocht en beoordeeld.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa wel degelijk heeft onderzocht:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u overlegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging en een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. De verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht, die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont de verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene informatie om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

De verzoeker stelt in zijn aanvullende nota tevens dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat hij, “*die ten tijde van het onderhoud op het CGVS minderjarig was*”, werd bevraagd over de invulling van zijn leven en verblijf in België en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan. Hij vraagt in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing vernietigd wordt en dat zijn dossier teruggestuurd wordt naar het CGVS voor verder onderzoek en een nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. De Raad stelt echter vast dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als jonge terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en kon hij ook, via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als jonge terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker reeds op zestien- à zeventienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (verzoekers verklaringen omtrent het moment waarop hij uit Afghanistan vertrok zijn niet consistent, doch zij situeren zich om en bij zijn zeventiende verjaardag) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. De verzoeker leefde en woonde immers in Afghanistan tot hij ongeveer zeventien jaar oud was, zodat hij niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij in België zijn puberteit doormaakte en hij in tegendeel het overgrote deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorbracht. De verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat de verzoeker verklaart nog regelmatig in contact te staan met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, CGVS, NPO, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een afdoende ondersteunend netwerk in Afghanistan. Bovendien spreekt de verzoeker Pashtou en volgde hij in Afghanistan enkele jaren les in de madrassa (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker sinds eind december 2021 in België verblijft, hier naar school is gegaan, intussen Nederlands heeft geleerd, en hier thans werkt als arbeider (inventaris aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, stuk 1), kan nog niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aangeeft dat zijn manier van denken is veranderd door zijn reis en zijn lang verblijf in België, dat hij hier vrienden en vriendinnen heeft, dat hij de Belgische waarden en normen heeft omarmd en staat op zijn autonomie, en waar hij stelt niet in te zien hoe zij zich nog zou kunnen

aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan en zij het niet eens is met de strenge interpretatie van het geloof in Afghanistan, toont hij niet concreet aan dat hij dermate zou zijn verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van enige politieke of religieuze overtuiging. De verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in België naar school ging, Nederlandse heeft geleerd, vriendschappen heeft opgebouwd en hier thans werkt, enkel aantoont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Hiermee toont de verzoeker op zich immers nog niet aan dat hij dermate geïntegreerd en verankerd is in de westerse maatschappij dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de traditionele Afgaanse cultuur en sociale omgangsvormen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke gedragingen of kenmerken die uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen zijn en waardoor hij het risico zou lopen om in zijn land van herkomst als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd. Dat verzoeker in België is uitgegroeid tot een verantwoordelijke jongeman die hier zijn leven wil uitbouwen, is niet vreemd aan het feit dat hij inmiddels de meerderjarigheid heeft bereikt en duidt er evenmin op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet in staat zou mogen worden geacht om zich aan te passen aan de aldaar geldende normen en verwachtingen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota stelt dat de taliban de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke nog meer hebben verstrengd, wijst de Raad er nogmaals op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aan toont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te betogen dat de taliban deze regels nog meer hebben verstrengd, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt de verzoeker hier geen ander licht op.

Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting, waar hij andermaal wijst op zijn scholing en tewerkstelling en opnieuw de wil uit om zijn leven in België op te bouwen, kan niet worden aangenomen dat de verzoeker, na een verblijf van twee en een half jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De verzoeker brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk maakt dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. De verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige.

In zoverre de verzoeker in zijn aanvullende nota nog betoogt dat een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor hem bij terugkeer naar Afghanistan zich opdringt omwille van het behoren tot een etnische minderheid, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure en in zijn verzoekschrift geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor vervolging omdat hij tot een etnische minderheidsgroep zou behoren. In zijn aanvullende nota brengt hij geen argumenten aan waarom hij heeft nagelaten deze vrees eerder aan te halen. Hij laat tevens na deze vrees verder te concretiseren of hiervan enig stavingstuk bij te brengen. Aldus maakt hij de gegrondheid van deze vrees niet aannemelijk.

Waar de verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker, die nog geen drie jaar in België is, in Afghanistan les heeft gevolgd in de madrassa, er tot zijn zeventiende heeft gewoond en er nog steeds over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en/of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

3.3.6.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Waar de verzoeker nog betoogt dat hij door de autoriteiten in Afghanistan niet wordt beschermd in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat vermits de door hem voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de voorliggende landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn werkzaamheden in het bedrijf van zijn vader, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering. Bijgevolg kan de verzoeker zich ook niet op deze elementen steunen teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*"). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt er nogmaals aan herinnerd dat de verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*).

Waar de verzoeker in dit kader herhaalt dat zijn vader is verdwenen, merkt de Raad op dat de verzoeker dit niet aannemelijk heeft gemaakt nu zijn vluchtrelaas geheel ongeloofwaardig is. Specifiek met betrekking tot de verdwijning van zijn vader, kan de adjunct-commissaris-generaal geheel worden bijgetreden in zijn pertinente vaststelling dat de verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek in België verklaarde dat zijn vader de bestemming België gekozen had (fiche NBMV, p. 3), terwijl hij later op de DVZ en het CGVS verklaarde dat zijn oom W. de reis geregeld heeft samen met de smokkelaar (verklaringen DVZ, vraag 33, p. 11) en dat hij met zijn vader sinds de ontploffing van de bom in de shop geen contact meer had en hij diezelfde dag verdween (CGVS vragenlijst, vraag 5 en CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 20), hoewel de verzoeker eerder nog beweerde dat zijn vader besliste dat hij naar België moest gaan. Ook is het meer dan opmerkelijk dat de verzoeker verklaarde dat hij na zijn vertrek nooit aan zijn familie heeft gevraagd of zij iets ondernemen om zijn vader te zoeken (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Van een jongeman wiens vader is verdwenen en die is gevlucht omwille van een gemeenschappelijk probleem met de taliban, kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij contacten met zijn thuisland en familie informeert naar de *whereabouts* van zijn vader en de pogingen om hem te zoeken. Er kan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde verdwijning van verzoekers vader.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij voert weliswaar aan dat hij vreest voor foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij de locatie van een bermbom heeft doorgegeven aan de overheid en aldus een actie van de taliban heeft gedwarsboomd, doch dit betreft een geheel nieuw vluchtrelaas waaraan geen geloof kan worden gehecht nu de verzoeker eerder reeds twee geheel andere versies heeft gegeven omtrent de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan (zie *supra*) en hij omtrent deze nieuwe versie ook geen enkele verdere toelichting of onderbouwing verschaft. Ook maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.3.7.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan de verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de voorgaande bespreking toont de verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het bepaalde in artikel 39/2, §1,

van de Vreemdelingenwet, op zich evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE